

[Hans Rasmussen.]

drer § 1, da loven på grund af den fremskredne tid først kan træde i kraft den 1. april. Ændringsforslag nr. 2 er redaktionelt.

Ændringsforslag nr. 3 går ud på, at § 4, stk. 2, b), og i konsekvens heraf stk. 4 udgår af lovforslaget. Det betyder, at loven vil komme til at omfatte også alle funktionærgrupper, hvorved man bliver fri for at opstille vanskelige dispensationsregler, som kan volde kvaler både for virksomhedernes ledelser og for de i virksomhederne beskæftigede funktionærer. Nu er alle underkastet Arbejdsmarkedets Tillægspension. For tjenestemændenes vedkommende går jeg ud fra, at der må forhandles om en art kompensation. Hvis enighed ikke kan opnås, må tjenestemændene formentlig have adgang til tillægspensionen på samme vilkår som andre lønmodtagere.

Ændringsforslagene nr. 4 og 5, som er stillet af et mindretal, det ærede medlem hr. Chr. Madsen, kan jeg som omtalt ikke gå ind for, hvorfor jeg anbefaler, at de forkastes.

Ændringsforslag nr. 6, der er stillet af den højtærede arbejdsminister og tiltrådt af hele udvalget, går ud på, at den, der først er indtrådt i ordningen efter sit fyldte 62. år, når han fylder 67 år, men ikke har opnået den fornødne anciennitet, vil få ret til at få udbetalt de bidrag, der er indbetalt såvel af den pågældende som af vedkommendes arbejdsgiver, med et tillæg af 4½ pct. p. a. i rente. Jeg finder ændringen ganske retfærdig og kan på udvalgets flertals vegne anbefale ændringsforslaget.

Ændringsforslag nr. 7, der er stillet af den højtærede arbejdsminister og tiltrådt af et flertal i udvalget, går ud på, at man skal søge en enkepension indpasset i ordningen, således at hvis et ægteskab har varet mindst 10 år, hvis den afdøde tillægspensionist har opnået mindst 10 års anciennitet, og hvis vedkommende enke er 62 år, skal hun have halvdelen af den tillægspension, som den afdøde i henhold til sin anciennitet ved sin død var berettiget til.

Hele dette nye kapitel må siges at være en afgjort forbedring af lovforslaget, og mit parti hilser det da også med glæde. Dog er der den ulempe, at bidragene til tillægspensionen ikke af den grund er sat op, hvorfor der selvfølgelig senere må foretages meget nøje beregninger over, hvorvidt de indbetalte kontingenter kan bære en enkepension, navnlig da man jo har regnet ud, at bidragene sikkert skulle have været forhøjet med omkring 20 pct. Det bliver en opgave, som den kommende administration må tage sig af; men da der ikke i de første 10 år vil finde udbetalinger sted af enkepension, er der også givet en rum tid til at få dette vigtige problem afklaret.

Den afvejning, der er sket over for enkerne, må imidlertid siges at være en retfærdighedshandling. I denne forbindelse kan jeg oplyse, at hvis enken selv er medlem af Arbejdsmarkedets Tillægspension, kan hun selvfølgelig ikke få både sin egen pension og en enkepension, men kun opnå det beløb, der i det givne tilfælde er størst.

Underændringsforslagene nr. 8 og 9 til ændringsforslag nr. 7, der bl. a. går ud på en mere omfattende enkepension end den af flertallet foreslåede, må jeg anbefale til forkastelse, idet det er ganske uoverskueligt, hvor stor kontingentindbetaling det ville kræve. Ligeledes må jeg anbefale, at man forkaster det af det ærede medlem hr. Chr. Madsen stillede underændringsforslag nr. 10 til ændringsforslag nr. 7 om forhøjet bidrag, et forslag, som i øvrigt går ud på, at bidraget alene skal udredes af arbejdsgiveren. Personlig havde jeg såmænd ikke noget imod, at arbejdsgiverne alene kom til at bidrage til Arbejdsmarkedets Tillægspension, men jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at vi under overenskomstforhandlingerne mellem parterne fra arbejderside stillede et forslag gående ud på, at arbejdsgiverne skulle bidrage med 10 øre pr. time, og at arbejderne skulle bidrage med 5 øre pr. time. Denne fordelingsmåde er da også blevet noget centralt i selve forslaget og er indeholdt i det forslag, der er kommet